

Загонетка 1: Домаћа драма, четири речи... Лако решење: Тужилаштво за ратне злочине!

Четири речи? А не пет?! Да пребројимо поново: "тужилаштво" – један; "за" – два; "ратне" – три; "злочине" – четири. Математика се слаже, у називу овог тела заиста постоје тачно четири речи.

Али, као да нешто ипак фали. Као да недостаје још једна реч: "српске". Тужилаштво за српске ратне злочине! Е, сада је све на месту. Не само по броју речи – одличан, пет – већ много више по битно другачијем смислу, ово је једини назив који у потпуности оправдава деловање поменутог тела.

Наиме, Тужилаштво за ратне злочине (четири речи) требало би да се бави СВИМ ратним злочинима. Без обзира на то да ли су их починили Срби, Хрвати, Албанци, муслимани, Словенци или, не дај Боже, Црногорци. Непристрасно, неутрално, једнако третирајући све стране које су учествовале у југословенској кланици из прошле деценије – то је страховито одговоран приступ повереном послу, али назив обавезује да се њиме бавите управо на тај начин.

На другој страни, тело које би се звало Тужилаштво за СРПСКЕ ратне злочине (пет речи) имало би далеко лакши задатак. У његов ресор спадали би само они злочини које су починиле српске снаге. Његове тужиоце савршено не би морала да интересују зверства Мушана Топаловића и Јусуфа Празине у ратном Сарајеву, Бранимира Главаша у Осијеку, или Рамуша Харадинаја у Дреници. Не, њихово је да се баве Павковићем, Френкијем, "Шкорпионима" и "Тигровима". А кад заврше с њима који су директно пуцали, клали и протеривали, да се окрену онима који су убице наводили на злочин: политичарима, академицима, публицистима. Па и новинарима. Тужилаштво за српске ратне злочине (пет речи) нема разлога да се интересује за Насера Орића или Хашима Тачија, али свакако мора да истражи деловање медија у ратним годинама. Да утврди ко је у Србији користио "седму силу" за подстрекивање насиља и мржње. Дакле, не у Хрватској, где су утицајни листови уочи рата објавили тачан списак тамошњих дописника српских медија, што је био отворен позив на њихов линч. Не, ово тужилаштво бавило би се само Србијом. И можда би већ 2009, пошто је обрадило српске крвнике, могло да се позабави српским ратнохушкачима.

Тужилаштво за ратне злочине (четири речи) ускраћен је тај луксуз, из простог разлога што има превише задужења са самих ратних подручја да би се бавило и медијима. Све док је Чеку на слободи, све док је Ђапић на слободи, све док је Орић на слободи – а лета господњег 2009. још нико од њих није у затвору – Тужилаштво за ратне злочине (четири речи) не би смело да се бави Комраковом, Вучелићем и Козићем.

У Србији, међутим, имамо тужилаштво са називом од четири речи, које се понаша као да има пет. Ових дана то тужилаштво, ваљда немајући ни преча ни друга посла, анализира текстове и прилоге по српским медијима из прошле деценије, а зависно од резултата анализе, против неких тадашњих српских новинара биће покренута и истрага.

- Сада имамо правосудну истину о Зворнику и Вуковару, пресуде где је утврђен злочин и обавеза је тужилаштва да, када неко од окривљених изјави да су га писања медија или прилози иницирали на злочин, проверимо шта стоји иза тога – изјавио је за "Новости" Бруно Векарић.

Векарић је портпарол ТУЖИЛАШТВА ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ. То су четири речи, не пет. Судећи по називу овог тела, самим тим и по његовој намени, српски злочини не би требало да имају приоритет над злочинима према Србима. Али, уместо "жутом кућом", Тужилаштво се бави "жутом штампом". За њих, српски злочини немају алтернативу!

Зато би више одговарало да се зову Тужилаштво за српске ратне злочине. Пет речи. Довољно.

Загонетка 2: Домаћа пародија, четири речи... Опет лак одговор: Независно удружење новинара Србије.

Четири речи? А не три? Заиста, назив овог удружења састоји се из четири дела, али нешто је ту вишак. Оно "Србије".

Да то нису новинари Србије, чијих је 16 колега и земљака са РТС-а НАТО раскомадао бомбом пре десет година, ништа их не би обавезивало на часно држање у вези тог злочина. Ништа онда не би сметало у речима Јелке Јовановић, потпредседнице Удружења, која је "Политици", сагласна са акцијом Векарићевог тужилаштва, изјавила да је НУНС уверен да поред директора Драгољуба Милановића, који је осуђен за погибију радника РТС-а, има још одговорних који нису процесуирани.

У суштини, потпуно је тачно да има још одговорних, а непроцесуираних. Ево неколико таквих: Весли Кларк, који је командовао бомбардовањем Србије; Хавијер Солана, у то време генерални секретар НАТО-а; Жак Ширак, тадашњи председник Француске, који је спречио рушење београдских мостова, али није зауставио напад на РТС; супруг садашње државне секретарке САД, извесни Бил Клинтон, који је те 1999. био председник Америке и који је, много више него Ширак, аминовао свако ратно дејство; садашњи потпредседник САД Џозеф Бајден, водећи заговорник бомбардовања... Или западни новинари, попут Кристијан Аманпур и уредништва лондонског "Сана", па и свих оних медијских кућа који у гађању РТС-а нису видели ништа лоше. Нико од њих није процесуиран, а одговорни си барем колико и Милановић.

Али, видећете, НУНС не мисли на њих. Зато би овом удружењу много више пристајало да се зове само Независно удружење новинара. НУН. Три речи, таман.

Загонетка 3: Домаћи ријалити шоу, осам речи... Још један лак одговор: "Шта све можеш у Србији кад си новинар."

Назив у којем је много речи сувишно. Јер, кад си новинар у Србији, једва да ишта можеш, или смеш. Чак не знаш ни шта си некада смео. Рецимо, пре 11 година добио си вест да је ОВК бацила бомбу на пун српски кафић. Пренео си ту вест онако како си осећао да би морало: терористи ОВК побили српске младиће! И сада не знаш да ли си тиме можда подстрекивао на мржњу и злочине. Сада ти се чини да ће те НУНС и Тужилаштво позвати на одговорност зато што твоја вест није гласила овако: "Борци против српског терора у Републици Косова бацили су на један кафић некакву нараву, која је секунду касније, у потпуно неповезаном догађају, експлодирала и усмртила неколико особа српске националности, али немојте да се узбуђујете, драги гледаоци, јер Србија је одавно изгубила ту територију, а живот, који је закон, не може да чека".

Загонетка 4: Домаћа трагедија, осам речи... Решење: "Шта све можеш у Србији кад си

"Жута штампа" уместо "жуте куће"

Пише: Миодраг Зарковић
четвртак, 11 јун 2009 01:07

Србин".

Овде је све вишак. Јер, у Србији 2009, у којој Тужилаштво за ратне злочине истражује српске медије, НУНС то поздравља, Зоран Остојић јавно тврди да је ЛДП поставио смену Тијанића као политички услов, Чеда Јовановић малтретира саобраћајну патролу и судски прогони дневне листове, косовско Поморавље нема струју, "Слободна Војводина" позива Бојана Пајтића на устанак против Београда, нико не одговара за смрт Ранка Панића, заменик министра културе не сме да коментарише нову поставку јасеновачког музеја јер је није видео уживо, а војни министар изјављује да у војни савез који нас је бомбардовао можемо да уђемо КАДА (а не АКО) будемо желели, Србин не може ништа!